

Škola podle Komenského – Vietnamský den

Háádi, hadi... Rýýže... Ochutnejte, právě jsme je usmažili... dostávám do ruky talířek se smaženým závitkem, maso a mrkev zabalené v rýžovém papíře, jak se za chvíli dovídám. Závitek je ještě horký a tak využívám času, abych se porozhlédla po budově základní školy Vrchlické v Liberci, která se na jeden den stala Vietnamem. Na chodbě v patře u nejmladších žáků právě propuklo obchodování na tržišti a mezitím se proplétají kupující – učitelé a starší žáci. Z kuchyňky voní smažené závitky, které zde pod dohledem vietnamské kamarádky žáci připravují a roznášejí po škole. „Pojďte se podívat na prezentaci o Vietnamu,“ zvou mne sedmáci do učebny, kde běží powerpointová prezentace, kterou jejich spolužačky připravily. „Paní učitelko, došly nám odměny, máte ještě nějaké?“ přiběhli další sedmáci, kteří v počítačové učebně provázejí spolužáky kvízem, který za pomoci e-learningu vytvořili. A to vše a mnohem více v rámci projektu Jsme lidé jedné země, který organizuje Organizace pro pomoc uprchlíkům a zapojilo se do něj na patnáct základních škol v republice.

Když utichne ruch tržišť na chodbě, ptám se prvňáčků, co to tam prodávali?

„Různý hady, pavouky, krokodýly...“

„My jsme si totiž s dětmi našli, že všechno co se pohybuje, se ve Vietnamu jí a mezi ty nejúžasnější dobroty patří hadi,“ vysvětluje mi jejich paní učitelka Eva Slabá.

Když jste si hráli na Vietnamské tržišť, víte, jací Vietnamci jsou? „Mrňaví lidé... jsou hnědý...mají černý vlasy... my jsme u nich obři...“ Prvňáci ještě nejdou tolik do hloubky, ale starší žáci už dokáží reflektovat i další aspekty života v jiné kultuře. Ale i těm malým multikulturní den mnoho dal.

„My jsme se do projektu zapojili přípravným týdnem, kdy jsme se připravovali na dnešek. Přečetli jsme si něco o Vietnamu, děti se rozhodly, že chtějí na trhu prodávat hady, tedy jídlo. Pro mě je tady v první třídě důležité, aby děti pochopily, že i když vypadají jinak, jsou to lidé jako my a také chtějí žít spokojeně,“ doplňuje paní učitelka.

Na detaily projektu a zapojení školy se ptám koordinátorky projektu na ZŠ Vrchlického, paní učitelky Libuše Šotolové.

„Škola před dvěma lety dostala nabídku na účast v projektu, a protože jsem učila občanskou výchovu a poznáváním různých kultur jsme se už dříve více zabývali, zaujalo mne to a přihlásili jsme se. Vloni v září se vše rozeběhlo, nejprve jsem jela na školení a potom už jsme začali pracovat na škole.“

Zapojili jsme do toho především sedmé ročníky, protože projekt je na dva roky, tak aby se ho celého mohli zúčastnit. Ale v podstatě se to týká celé školy. Třeba při výtvarce vytvářeli různé koláže apod. Vietnam je první v pořadí, čeká nás například Kongo, Čečna, celkem šest dalších zemí a kultur.“

Týká se projekt celé třídy, nebo jen některých žáků?

„Projekt zapojuje všechny žáky bez ohledu na prospěch. Naopak často žáci, kteří jsou prospěchově slabí, mají někdy daleko větší empatii nebo sami řeší různé sociální problémy a dokáží se lépe vcítit. Ukázalo se, že projekt vtáhl všechny žáky, aniž bychom museli slibovat nějaké vylepšení prospěchu nebo naopak hrozit sankcemi, zapojovali se sami nad rámec svých povinností a vytvořili různé prezentace a přicházeli s vlastními nápady a materiály.“

V rámci setkání s lektory se žáci dověděli také obecně o problematice uprchlictví a soužití různých kultur. Nejvíce ale všechny nadchlo setkání se skutečným Vietnamcem, studentem vysoké školy, který jim vyprávěl o životě doma ve Vietnamu a také si s nimi zahrál vietnamskou hru.

„Projekt považuji za jeden z těch praktických a použitelných v každodenní praxi, téma se dá propojit s řadou předmětů. A především základní myšlenku, přispět k tomu, aby děti nebyly xenofobní a netrpěli předsudky, můžeme přenášet hravými aktivitami už i těm nejmenším dětem.“

A navíc aktivity pro ně připravily nejen jejich paní učitelky, ale také starší spolužáci, kteří při Vietnamském dni zužitkovali všechno, co se během seminářů s lektory dověděli a co si sami připravili.

Škola se ale tématu soužití s různými kulturami věnovala i dříve.

„My jsme počítačová škola, škola s rozšířenou výukou výpočetních technologií a cítili jsme, že je potřeba to trochu kompenzovat. Počítač neodporuje, nedá citovou zpětnou vazbu a o to se snažíme. Učím tu už docela dlouho a mohu říci, že dětem, které svůj veškerý čas tráví u počítače, chybí sociální vazby a sociální inteligence. Obtížně se zařazují i do běžné třídy. Proto jsme začali pracovat s otázkami kultur a soužití lidí,“ doplňuje paní Šotolová.

...není co dodat! Snad jen, že J. A. Komenský by z téhle školy měl určitě radost.

—

Petra Handlířová, Regionální koordinátorka-redaktorka, Kraj Liberecký